

MARTÍ E. BERENGUER

El Teatre Akadèmia de Barcelona compta amb una sala de 300 m², diàfana i totalment polivalent, amb grades mòbils, apta per a 110 espectadors.

Barcelona és fa cada dia més escènica

El 27 de març se celebra el Dia Mundial del Teatre. Ho viurem de manera contradictòria. Optimista i esperançadora a Barcelona i les ciutats del voltant, on no paren d'obrir-se sales, i descoratjadora a València. Entre les noves propostes barcelonines, es destaca la del Teatre Akadèmia, situat a l'Eixample.

L'espectacle *Electra* de Sòfocles, amb direcció de Konrad Zschiedrich, inaugurava el 3 de març el nou Teatre Akadèmia de Barcelona, un equipament

cultural que sorgeix de la iniciativa privada en un barri barceloní amb poca tradició de teatres, l'Esquerra de l'Eixample.

Compta amb una sala de 300 m²,

diàfana i totalment polivalent, amb grades mòbils, per a 110 espectadors, que permetrà d'acollir espectacles amb un denominador comú: el teatre de text, contemporani o clàssic, però amb cura a l'excel·lència de la llengua i la paraula; i un teatre de clar component social, que reflexioni sobre els conflictes actuals de la societat, des de la proximitat, ens diu la directora, Mercè Managuerra.

El projecte de Mercè Managuerra –actriu, directora i productora de teatre– ha trobat un espai de treball gràcies a la cessió d'aquest local per part de la propietat de l'edifici, que el cedeix sota la fórmula de mecenatge.

“L'espai –ens diu– no anirà dedicat només a l'exhibició, també serà un espai de trobada, de reflexió, de docència, amb classes magistrals. També hi tindrà cabuda la poesia.”

Aquest espai comença a caminar gràcies a la situació insòlita de dues forces motores que coincideixen per atzar i s'avenen en els objectius: d'una banda, la propietat de l'im-

Incògnites a València

A la ciutat de València, però, el panorama comença a ser desolador. Si una imatge val més que mil paraules, podríem resumir la situació en la gravetat dibuixada al rostre de l'actriu Pilar Almeria quan, a començament d'aquest mes, presentava l'espectacle *Poseu-me les ulleres*, sobre la vida i l'obra d'Estellés: "Pot ser la darrera obra que faça el Teatre Micalet." No era cap exageració, i encara menys cap broma: les restriccions (pressupostàries i de suport de qualsevol mena) que des de l'administració pública han estat habituals els darrers temps, han dut moltes companyies i sales a una situació límit. Tan límit, de fet, que ja n'hi ha que han abaixat definitivament el teló.

D'una banda, una normativa municipal dictada per l'Ajuntament de València el 2008, que exigia als teatres un emplaçament sense veïns ni als costats ni al pis superior i que va ser qualificada d'"exageració" per les sales (que, així, es veien equiparades a les discoteques quant a contaminació acústica, encara que "ni per horari ni per volum de soroll no siguen comparables", explicaven) ja va penjar la primera espasa de Dàmocles sobre els seus caps; d'una altra banda, els retards per part de la Conselleria de Cultura del govern Camps a fer efectives les subvencions acordades (durant tot el 2009 hi va haver sales, com ara Los Manantiales, que no van rebre res d'allò que s'havia establert), o la dràstica retallada d'aquests ajuts han acabat d'enfosquir les perspectives.

I la realitat és que, en comptes d'obrir-se'n de noves, la ciutat de València no fa sinó veure com pleguen les sales que hi havia: l'any 2009 ja va arribar amb el mal auguri del tancament de l'Altre Espai, l'antiga sala Moma que havia passat a mans de la Generalitat. Aleshores es va dir que els diners que l'ens públic s'estalviaria amb aquesta mesura els invertiria a potenciar les sales privades. No ha estat el cas. De fet, la Sala Off ja fa cosa d'una any que no acull representacions teatrals, per bé que manté l'espai docent i que, tal com ens explica el seu director, Pedro Giménez, no pronuncien en veu alta els mots "la sala ha tancat" perquè continuen pendents, igual com tota la resta de sales alternatives de la ciutat, de "trobar alguna solució" i aconseguir la llicència que ara per ara els és negada. El teatre de Campanar ja ha plegat veles, però, des de final del mes de gener.

moble, que destina la sala, sota la fórmula de mecenatge, a la finalitat de realitzar activitats teatrals, i d'una altra Mercè Managuerra, que per la seva trajectòria professional, d'impulsora de la formació permanent i productora teatral, respon al perfil que l'entitat demanava.

El local és situat a la Diagonal 467, també amb entrada de públic per Buenos Aires 47-49. Després de la primera fase de les obres de remodelatge, comença una primera etapa d'activitat l'octubre del 2006. Actualment s'han completat les obres necessàries per a equipar la sala adequadament i obrir-la al públic.

Un teatre de risc. El Teatre Akadèmia es concep com un espai de producció i d'exhibició d'espectacles

teatrals i poètics, ideats amb coherència artística i risc; amb una programació orientada al teatre de la paraula i amb especial atenció a la poesia i la programació infantil. Un centre de formació, recerca i creació, enfocat a l'entrenament continu per a actors i actrius professionals (amb pedagogs del nostre país i també provinents de fora), que ajudin a aprofundir en l'excel·lència de la llengua, la comprensió dels textos i l'entrenament de la veu i el cos com a instruments expressius. Un centre de trobada i de suport de companyies i de projectes teatrals que comparteixen el rigor i la formació contínua dels actors i actrius, en el qual es puguin presentar a porta tancada treballs en progrés que es vulguin contrastar o compartir. Un lloc d'encontre, reflexió i debat;

MARTÍ E. BERENGUER

Mercè Managuerra, actriu, directora i productora de teatre, ha creat el projecte del Teatre Akadèmia, gràcies al mecenatge privat.

d'organització d'activitats culturals relacionades amb el teatre, la poesia i el pensament. Un eix dinamitzador de programes pilot que des del teatre impulsà la sensibilització i la integració de les persones amb discapacitats, i que ajudà els nens i adolescents a valorar la paraula escrita i parlada i a sensibilitzar-los i apropar la seva imaginació al món de les arts escèniques.

Entre els espectacles programats hi ha *Training*, obra coreogràfica basada en la comunicació dels principis de Grinberg sobre la llibertat i la vida creativa personal en el moviment. Aquest espectacle acaba amb la participació del públic i es podrà veure els dies 27 i 28 de març. El darrer dia, el mestre Grinberg assistirà a la sessió.

Més endavant, hi vindran *Ismene, germana d'Antígona* i *Helena*, de Iannis Ritsos, en traducció de Joan Casas. La primera, dirigida per Boris Rotenstein i la segona, per Emilià Carilla. I *Cinc contes diferents*, amb dramaturgia de Josep Maria Miró i direcció de Sergi Pons. És un espectacle al voltant de nens i famílies amb discapacitats, amb l'ànim de divertir i sensibilitzar tots els públics, concebut amb la finalitat de poder ser rebut per qualsevol persona, sigui quina sigui la seva condició.

És bo, considera Mercè Managuerra, que la societat civil tingui un paper destacat en la renovació i la promoció de l'activitat teatral. Fins al punt que

OSCAR GIRALT

L'històric Teatre Kursaal de Manresa es va tornar a obrir, totalment remodelat, l'any 2007, amb l'ajut de la Diputació de Barcelona, com la major part dels teatres-auditoris municipals.

de moment encara no han pensat en ajuts públics.

Desconeix, però, si els mecenes participen de l'eufòria teatral en què viu Barcelona fa uns anys, si se n'han encomanat, però el teatre sí que contribuirà a millorar encara més les estadístiques teatrals de la ciutat, pel que fa al creixement de sales i d'espectadors.

Augment constant de sales. En quatre anys –del 2006 al 2009– s'ha passat de 2.073.703 espectadors a 2.710.771. L'increment és del 30%. Pel que fa a sales, de les 45 del 2008 es va passar, el 2009, a 53.

Quant a l'aforament, es va passar de 4.780.761 localitats disponibles el 2008, a 4.853.691, l'any següent. L'augment, del 72.930, representa un 2%. En espectadors, es va passar de 2.634.820 a 2.710.771, un augment del 3%: 75.951 espectadors.

Els mesos vinents, el nombre de sales augmentarà, i no tan sols amb el Teatre Akadèmia. El més esperat és l'Artèria Paral·lel, que la Societat General d'Autors i Editors construeix a l'avinguda del Paral·lel. També es recuperarà el Lliure de Gràcia. Va tancar les portes el 2004 i hauria de ser a punt la temporada vinent.

Entre els oberts fa poc trobem l'Almeria Teatre, el Círcol Maldà i l'Antic Teatre, remodelat.

A Santa Coloma de Gramenet s'acaba de rehabilitar el Teatre Josep Maria de Sagarra –obert el dia 25 de febrer–, que compta, a més, amb una segona sala, la Miquel, un espai polivalent complementari dedicat a les representacions de petit format, amb capacitat de 140 persones. L'espai ha estat batejat amb el nom afectiu de l'actor colomenc Miquel Saladrigas. L'obra que ha tingut l'honor d'inaugurar la sala és el monòleg *Paraules d'avui*, de Montserrat Roig, dirigit per Maria Manau i Frederic Roda i interpretat per Mariona Casanovas.

Al voltant de Barcelona. La millora de la infraestructura teatral de les ciutats de la demarcació de Barcelona ha caminat paral·lela a la de la capital. Gràcies, en primer lloc, a l'empenta dels ajuntaments i, en segon lloc, a la col·laboració de la Diputació de Barcelona.

Fins el 2006 hi havia 46 teatres-auditoris municipals funcionant amb una programació estable professional a la província de Barcelona. A partir del 2007 i fins al febrer d'enguany s'hi han incorporat 8 teatres-auditoris municipals més. I al llarg del 2010-11 es preveu que s'inaugurin encara 5 teatres-auditoris municipals.

Des del 2007, s'han inaugurat, sigui construïts de bell nou o reformats de cap a peus, tot aquests: Teatre Kursaal (Manresa); Espai Maragall (Gavà); Teatre Principal (Sabadell); TMC Teatre Municipal Cooperativa (Barberà del Vallès); Auditori Municipal (Vilafranca del Penedès); Teatre Plaza (Castelldefels); Teatre Principal (Vilanova i la Geltrú) i el Sagarra de Santa Coloma de Gramenet.

Però ja n'hi ha cinc més en obres que es podran inaugurar entre el 2010 i el 2011. El primer serà el Teatre Atlàntida de Vic. Podria obrir les portes el mes que ve. Després vindran els de Premia de Mar (final d'any); Sant Andreu de la Barca (2010-2011);

Esplugues de Llobregat (2010-2011) i Montcada i Reixac (2010-2011).

La *trempera* teatral barcelonina s'ha reforçat amb l'aparició de nous mitjans de divulgació de les activitats teatrals. Cal parlar en primer lloc del setmanari *Time Out Barcelona*, i també de la revista *Hamlet*, que és més de lectura i de reflexió. També s'han d'esmentar les revistes gratuïtes que es poden trobar a totes les sales, com ara *Teatre BCN*, l'agenda cultural *Butxaca de Barcelona* –amb edició digital *butxaca.com*– i l'electrònica *Teatralnet*.

Bona salut. Joan Maria Gual, president de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, considera que des del punt de vista quantitatiu, el sector teatral català té bona salut. La crisi ha afectat l'activitat escènica que compta amb el suport de l'administració, perquè els pressupostos públics s'han reduït: "Contracten menys i escanyen més", ens diu. Però no ha afectat els espectadors:

"La gent –constata– no s'ha quedat a casa per culpa de la crisi, ha continuat anant al teatre."

L'eufòria s'ha traduït potser, afegeix, en un excés del teatre de la immediatesa, d'un teatre precipitat, mancat de profunditat, amb sales i companyies que no pensen a portar a terme un projecte continuat a llarg o mitjà termini, i que estan més al servei de l'entreteniment que no de la reflexió, de l'oportunisme que no del contingut. El teatre ha de tenir un poder transformador i aquest poder el té ara, afeblit, pensa.

El teatre com a divertiment ha d'existir, però és que ara és dominant, massa dominant. En aquest sentit, caldria pensar si és bo que teatres amb diners públics facin espectacles populars. Això és doblement dolent. Primer, perquè potencies el teatre del divertiment contra el teatre de reflexió, i en segon lloc, perquè fas la competència al teatre comercial.

Lluís Bonada

TEATRE-AUDITORI SANT CUGAT

Abril-maig 2010

TEATRE

Dv. 9 d'abril, 22h
Boulevard
de Carol López

Dg. 18 d'abril, 19h
Boeing Boeing
de Marc Camoletti
amb Alex Casanovas
i Mercè Comes

Ds. 8 de maig, 22h
Urtain
de Juan Cavestany
Animalario

Dg. 16 de maig, 19h
**L'Auca del
senyor Esteve**
de Santiago Rusiñol

MÚSICA

Ds. 27 de març, 22h
Pereza
Aviones

Dv. 16 d'abril, 22h
Michael Nyman Band
En concert

Dv. 14 de maig, 22h
50+
De la Nova Cançó
a les cançons més noves

Dv. 21 de maig, 22h
Love of Lesbian
Orquestra Nacional
Clàssica d'Andorra

Ajuntament
de SantCugat

Entitats benefactores
ct obra social
caixaterrassa

Amb el suport de
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Col·laboren

VENDA DE LOCALITATS

93 589 12 68

www.teatre-auditori.santcugat.cat

Disseny: kunstle